

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Norners og Asers Kamp", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. l. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm183.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til

Povel Dons.

- 1 **E**i vemodsfuldt paa Nordens Kæmpegrav
Henstirrer længer det opladte Øie;
Thi der de vilde Nordenvinde tav,
Den gyldne Sol fremstraaled i det Høie;
Derfor og Ham, som styrede min Sang
Om Kæmpelivets stærke Undergang
Til Jesu Pris, uskrømtet Tak jeg yder.
- 2 **I**hvad er vel Størke, naar til Mord og Vold,
Til blodig Hevn den Manden fræk misbruger?
En giftig Spire til en Kæmpeold,
Hvori et Kuld sig Belial udruger,
Ligt hint, der rased i den unge Tid,
Ligt Jetteflokken, der ved Djævleid
Nedkaldte Syndflods Vande over Jorden.
- 3 **M**en naar jeg seer den rædde Nidingæt
Udmarvet sig omslæbe nu paa Jorden,
Da gerne vil jeg den forfærde ret
Med Tordenrøsten fra det gamle Norden:
Til Kristnes Skam, om Hedningfolkets Mod
Til kæk i Kamp at vove Liv og Blod
Skal døgne hult min Sang i Døgnets Øre.
- 4 **D**e stolte Kæmper, som med Blod og Lig,
Og Hine, som i Babels fjerne Dale,
Med Kalk og Stene, vilde mure sig
Fra Jorden op til Himlens høie Sale,
vPaa Daarebrevet trykte Daaresegl;
Men godt det var, om i det Daarespeil
Vort Aasyn vi alvorligen beskued.
- 5 **A**then og Rom af jordisk Kløgt og Vid
En Stige vilde sig til Himlen lave,
Vor Alders Kloge sanke op med Flid
Dens brudte Stumper i de sjunkne Grave;
De møre Trin, som under Hine brast,
Skal ved et Jertegn laves saa i Hast,
At i al Evighed de kunne holde.
- 6 **D**e Daarer Ham ei tro vil paa sit Ord,
Som ene kan og vil dem Sandhed sige:
At ikkun Den, der selv nedsteg til Jord,
Kan selv igen til Himlene opstige;
Forgæves vidner den fremfarne Tid,
De raske tømre sig af Kløgt og Vid
En Stige ned til Afgrunds mørke Huler.
- 7 **V**iNaar Obeliskens fra Ægypti Land
I Rom de se med Korset paa sin Tinde,
Da mene de, at kristen Uforstand
Vanhældet har det prude Oldtidsminde;
De ei forstaa, at Korsets ene Trin
Opløfter høiere fra Jord vort Sind,

End alle Konsternes udhugne Trapper.

- 8 Fra Island jeg en Bautasten har bragt,
Som reistes over store Helteslægter,
Og Runerne med Flid jeg har udlagt,
Men Korset løfter jeg saa høit jeg mægter;
Det kneise skal i Nordens vilde Egn,
Som Jesu Kristi store Seierstegn!
Han vandt i Nord, og Han hos mig har vundet.
- 9 Nu staar den reist, den Sten med Korset paa;
Men hvilket Navn skal jeg paa Foden tegne?
Tilegne kan jeg den kun saare Faa,
Thi ikkun Faa den *heel* sig vil tilegne;
VII Dog, mens jeg grunder, kommer jeg ihu,
At blandt de Faa unægteligst er du,
Og Navnet selv i Stenen sig indrister.
- 10 Du ei dig skammer ved for Herren Krist,
Og for hans Kors med ydmygt Suk at knæle;
Du elsker Nord, det veed jeg ogsaa vist,
Og hører gerne Oldtids Kæmpemæle;
Du fra den første Time, du mig saae,
Min Ven har været, som kun saare Faa,
Og du har delt min Sorrig som min Glæde.
- 11 Saa hav da Tak, min Ven, for trende Aar,
I hvilke du mig kærlig gik ved Side!
For Olien, du gød i mine Saar,
For Taarerne, du fældte ved min Kvide,
For hvert et Suk, og hver andægtig Bøn
Til Faderen og hans enbaarne Søn,
Som steg for mig fra klemte Vennehjerte!
- 12 VIII O, ogsaa du har bedet Hjelpen ned
Fra den Treenige udi det Høie,
Saa Aanden nu sig røre kan i Fred,
Saa Taaren mig kan stande klar i Øie;
Den er der, dybt bevæget er min Aand,
Jeg taus dig rækker trofast Broderhaand,
Og bedende til Gud sig Øiet løfter.

Grundtvig.
